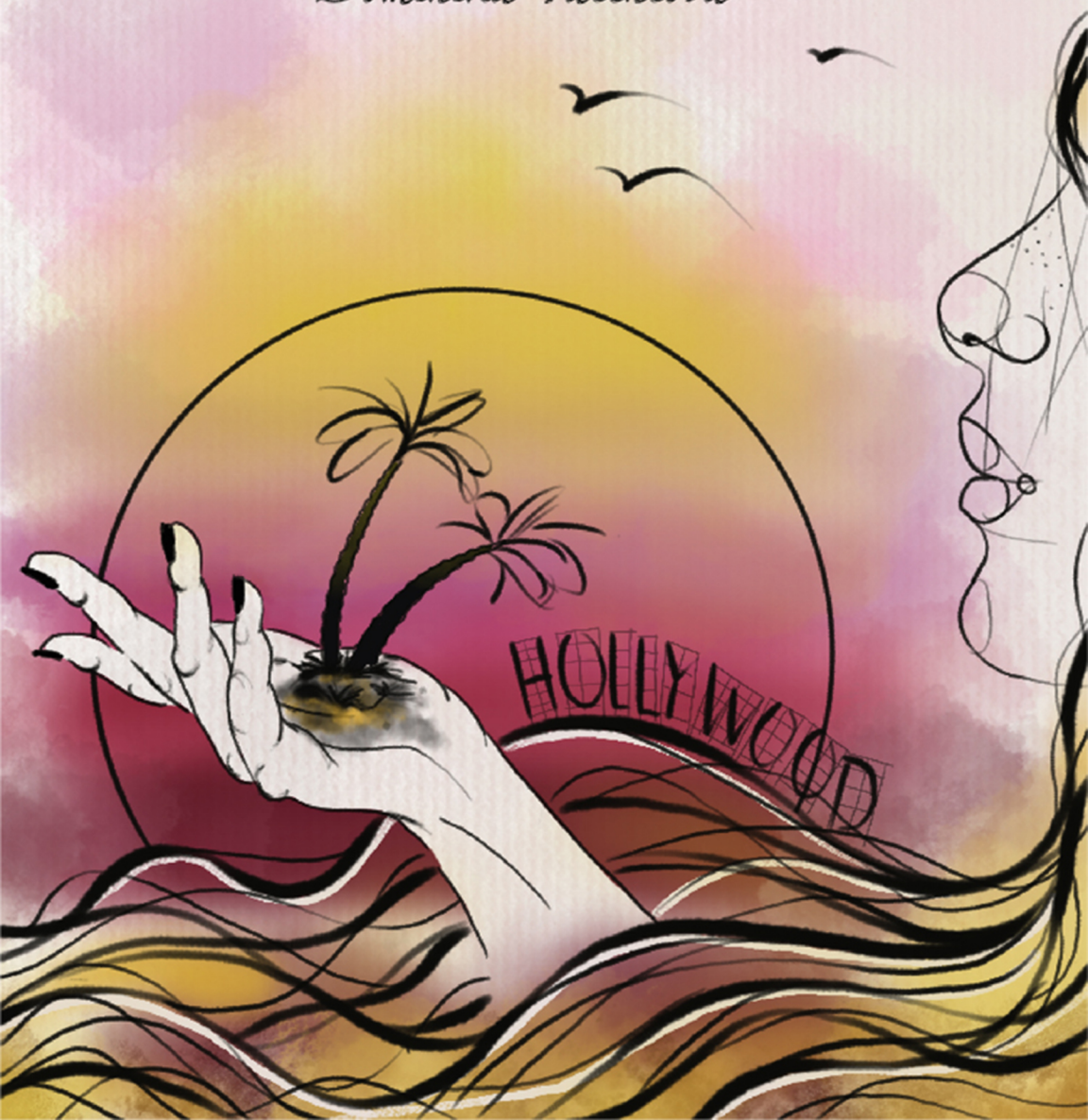

Na skok za oceánem

Dominika Valentová

*Na skok
za oceánem*

Text copyright © Dominika Fillman (Valentová), 2024
Book cover and illustration copyright © Kateřina Valentová, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být šířena bez písemného souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-11-06120-3 (pdf)
ISBN 978-80-11-06121-0 (ePub)
ISBN 978-80-11-06122-7 (Mobipocket)

For my husband

Because this is the only thing he can read and understand in this book.

The first book was for me and for all the people searching for their path in life, but this book is for you. I once heard that broken people save broken people, and it's true. We were two broken, imperfect people who decided to give it a try.

I can't imagine having anyone else by my side but you. You have always had something special about you and you are the best husband I could have ever wished for.

Palubní lístek s pasem držím v jedné ruce, zatímco druhou za sebou táhnu příruční zavazadlo. Postupuji v tiché řadě tunelem k letadlu. Venku je tma a všichni se zdají být unaveni po dlouhém pracovním dni. Za pár minut se dostanu do letadla a usměvavá letuška mi zkontroluje letenku.

„Dvacet sedm bé, tady napravo,“ naviguje mě do útrob letadla. Začínám být přesvědčená, že všechny aerolinky mají nějaké skryté algoritmy na jména, jelikož mi vždycky přiřadí tu pro mě nejhorší sedačku – prostřední. Pro mě jako milovnici okének je to opravdu za trest. Naopak všechny ty, kteří okénko ještě před vzletem zatáhnou a celou cestu prospí, algoritmus vyhodnotí jako nevhodnější uchazeče pro sezení u okna. *Po-kaž-dé*. Usadím se vedle staršího pána na sedačce 27A, který má na klíně rozečtené *The New York Times*.

„Dobrý večer,“ pozdravím ho, zatímco schovávám kufr do přihrádky nad hlavou.

„Dobrý večer,“ odpoví mi a trochu se uskromní. Ještě než se stačím svalit na sedačku, znova na mě promluví: „Slečno, nechcete si sednout k okýnku? Já stejně pořád chodím na záchod, tak ať nemusíte pokaždé vstávat.“ Srdce mi poskočí radostí.

„Ráda, pokud vám to nevádí.“ Rychle si vyměníme místa, abychom neblokovali řadu lidí, která postupuje uličkou ke svým sedadlům.

„Letíte domů?“ přeloží noviny a přátelsky se na mě usměje.

„Právě naopak, letím na takovou svou měsíční sólo dovolenou.“

„Opravdu? Odkud jste?“ se zájmem se se mnou pustí do hovoru.

„Teď jsem byla měsíc tady v New Yorku, pracovně, ale zjistila jsem, že potřebuju dovolenou. Tak letím do LA trochu nabít baterky. A co vy? Letíte domů?“ Lehce zaváhám, než pronesu poslední dvě otázky vyzývající k plynulé konverzaci. Na tyhle rozhovory s neznámými lidmi nejsem za poslední roky z Čech vůbec zvyklá.

„Ano, letím domů. Včera jsem přiletěl kvůli práci, dneska už zase zpátky. Máme doma v Kalifornii malé rodinné vinařství, tam nahoře nad Santa Barbarou, a jednou za měsíc létám do New Yorku za svým business partnerem, který distribuuje naše víno do vybraných místních restaurací. Mimochodem, já jsem Giuseppe,“ podá mi ruku.

„Já jsem Linda, těší mě. Giuseppe zní jako italské jméno, pocházíte z Itálie?“

„Rodiče emigrovali, já jsem se tu už narodil. Odkud jste vy? Podle přízvuku tipuji Evropu?“

„Z České republiky. Kdysi jsem byla rok v Americe jako au-pair, teď už pár let pracuju v Praze. Ale to vinařství, tedy... to zní jako sen.“

„Hodně lidí si to myslí, ale je za tím spousta práce. Navíc v posledních letech příroda ukazuje svoji sílu a například požáry nám dokážou zničit celou obživu ze dne na den. Jeden můj známý přišel zrovna nedávno skoro o všechno, my máme to štěstí, že se nám požáry zatím vyhýbají.“

„Něco jsem o tom slyšela, to je mi líto. Jaké víno vyrábíte?“

„Máme čtyři odrůdy – Chardonnay, Pinot Grigio a Noir a Sauvignon Blanc, je to práce víc než dost. Už jsme starší a tolik toho nezvládneme, uvažujeme s manželkou, že to brzy zredukujeme jen na tři, abychom si taky užili důchod. Vy máte ráda víno?“

„To si pište. Mám moc ráda Chardonnay.“

„Tak to musíte někdy vyzkoušet to naše!“

„To bych ráda.“

„Teď je navíc krásné počasí, skončilo léto, není ještě zima, ale ani úmorné vedro. Ideální počasí na poznávání. Pokud zatoužíte po pravém kalifornském vínu, klidně nás přijďte navštívit. Ale chápu, Kalifornie je plná nádherných míst a vy máte na všechno jen měsíc.“

„Dám vám vědět.“ S Giuseppem proklábosíme dobrou půlhodinku, dokud nás nevyruší letuška s teplými nápoji. Pak ho nechám v klidu číst noviny a sama z okýnka pozoruji černočernou tmou. Pořád lepší pozorovat z okýnka tmou než sedět na prostřední sedačce.

Za pět hodin už uvidím první obrysy osvětlených výškových budov. Na první pohled se nijak neliší od jiných amerických velkoměst, počet a velikost budov roste se stále se přibližujícím centrem města. Venku je hustá tma, pod námi září obrovské dálnice a v dáli se tyčí několik mrakodrapů v samotném srdci Los Angeles. Američané nazývají centrum každého města vždy jednoduše jako *downtown*. V hlavě se mi automaticky spustí písnička *City of Angeles* od Thirty Seconds to Mars, kterou jsem měla na svém oblíbeném playlistu, když jsem ještě bydlela s Veronikou. Rychle ji najdu ve Spotify a nasadím do uší sluchátka. Za jejího doprovodu klesáme na letiště LAX.

*All my life
I was never there
Just a ghost,
running scared
Here our dreams aren't made – they're won.*

*Down in the comfort of strangers, I...
found myself in the fire burned hills,
in the land of a billion lights.*

Na moment mě to přenesse zpět do našeho bytu ve čtvrtém patře, který jsme obývaly před pěti lety. To už je to pět let?! Vzpomínky na jeden z mnoha dnů, kdy jsem poslouchala muziku, abych zahнала pocit prázdného bytu, a zírala na prasklinu ve stropě. Na jednu stranu mě zamrzí, že jsem se za ty roky vlastně moc mentálně neposunula, pořád i po tolika letech tápu, kam nasměrovat svůj život, kam patřit a kým být, ale na druhou stranu jsem ráda, že jsem měla možnost žít v Americe, teď i chvíli pracovat, a navíc mě čeká měsíční dovolená v Kalifornii.

„Vítejte v LA, užijte si dovolenou,“ usmívá se na mě Giuseppe. Jakmile ucítíme cuknutí při do sedu na ranvej, schová noviny a brýle do malé tašky pod sedačkou. „A pokud zatoužíte po vínu, dejte mi vědět,“ přátelsky se na mě usměje.

„Díky, budu se snažit.“ Přátelskost a otevřenost některých lidí mě ani po tolika letech nepřestává překvapovat.

„Tak jsme tady,“ vyruší mě z klimbání na zadní sedačce řidič Uberu, když zastaví před vchodem do budovy. Vystoupím a poděkuji mu. Rozhlédnu se okolo, ve vzduchu je cítit příjemná noční teplota, přestože je už listopad. Pro mě je v listopadu vše nad deset stupňů příjemná teplota. Na ulicích je rušno a ve skupinkách se trousí lidé ve žlutých dresech, pravděpodobně právě skončil basketbalový zápas NBA v nedalekém Staples Center.

Komplex Circa Towers, u kterého mě taxík vysadil, mě zaujal hned na první pohled, když jsem před pár dny hledala možnosti ubytování v Los Angeles. Komplex bytů se skládá ze dvou výškových budov – západní a východní věže. Věže jsou postaveny na společné rozlehlé čtvercové základně o několika patrech, kde se nachází společná posilovna, lázně, střešní bazén s barem, restaurace, a

dokonce i střešní zeleň; z této základny je pak možné vyrazit vzhůru do oblak do východní či západní věže. Výškové budovy tu nejsou tak vysoké a nalepené na sobě jako v New Yorku, ale bydlet v jedné z nich mě vždycky tak nějak lákalo a zapadalo mi to do oné pověstné představy o americkém životě ve velkoměstě, který si chci vyzkoušet. Když na mě na stránkách Airbnb vyskočil jeden volný byt právě v komplexu Circa Towers, a k tomu v samém srdci LA, byla to pro mě jasná volba. Ostatně vždy když najdu něco, co chci a co zapadá do mé představy, moc neváhám a vrhnu se po tom bez rozmyšlení rovnou po hlavě. Stále však nevím, jestli je to dobrá, či špatná vlastnost.

Vstoupím do rozsáhlého vestibulu s mramorovou podlahou a dřevěným obložením na stěnách. Nalevo je místo k posezení, několik stolků a kožená křesla, uprostřed je recepce s dřevěným pultem, který ladí s okolními stěnami. I v tuto noční dobu je tu celkem rušno, lidé přicházejí a odcházejí. Přistoupím blíž a zeptám se muže v uniformě, kde si mohu vyzvednout klíče od bytu. Nasměruje mě za roh do malé místnosti, která je plná bezpečnostních schránek, každá má svoje číslo a elektronický zámek k zadání PIN kódu. V telefonu vyhledám rezervační e-mail, najdu bezpečnostní schránku s číslem 2902 a nařukám PIN. Malá dvířka se s cvaknutím otevřou a uvnitř najdu klíče a malé desky s manuálem. Bleskově ho prolistuji, obsahuje zejména informace o budově: kde co najdu, v jakém patře se nachází byt, jak funguje myčka, pračka a kam se obrátit v případě, že budu potřebovat pomoc.

Vydám se výtahem za recepci do dvacátého devátého patra. Jsem po dlouhém dni unavená a nejvíc ze všeho se těším do postele. Výtah zastaví ve zvoleném patře a vlevo na konci chodby najdu byt s číslem 2902. Třikrát sláva. Nemůžu uvěřit, že jsem to zvládla a teď mě čeká jen odpočinek. Odemknu dveře. Byt není přehnaně velký, ale to mi vůbec nevadí. Hned napravo od vstupních dveří je kuchyň s ostrůvkem a dvěma barovými židlemi. Nalevo jsou pak dveře do koupelny a pračka se sušičkou. Za kuchyní je obývací se sedací soupravou a televizí na protější stěně, ze kterého se dá vyjít na balkon, úplně vlevo v rohu jsou pak dveře do malé ložnice. Byt je laděn do světle modrého tónu s pár dekoracemi ve stylu moře a pláže, nad sedačkou visí surfovací prkno natřené světle modrou barvou a nad postelí visí tři obrazy písku a mušlí.

V koupelně si dám rychlou sprchu, převleču se do čistého pyžama, posadím se na postel a s chutí se zakousnu do sendviče Caesar zakoupeného na letišti. Prozíravě jsem tušila, že mě po dlouhé

cestě přepadne hlad. Spokojeně do sebe házím jedno sousto za druhým. Postel je jen pár centimetrů od okna. Možná by bylo přesnější nazývat to okno prosklenou stěnou. Celá stěna je složená z velkých prosklených dílů, není zde žádná zeď, jen velké železné trámy držící celou stěnu pohromadě. Přes skoro tři desítky pater je vidět přímo dolů na bazén na střeše společné budovy pod námi, v rohu poznám restauraci z fotek, která je stále celkem zaplněná. Místo lidí vidím jen malé pohybující se tečky.

„Uh...“ Trochu se na posteli odsunu. Ta výška mi lehce zamává se žaludkem. Oči se mi zavírají už od cesty z letiště, ale ještě rychle zkontroluji zprávy v telefonu. Nic. Dneska jsem se měla vrátit z New Yorku zpátky do Čech, ale místo toho jsem se rozhodla dát si měsíc dovolenou a odjet do Los Angeles. Vždycky jsem o tomhle městě mluvila a kolikrát i zalitovala, že jsem nepočkala v au-pair programu na nějakou rodinu z Kalifornie, a tak když jsem věděla, že potřebuji vypnout a někde si odpočinout, bez otálení jsem vybrala právě LA.

Žádná zpráva od Marka. Včera jsem mu dvakrát volala, ale hovor nepřijal. Na e-mail, který jsem mu napsala z Bostonu, odpověděl jen strohé OK. Pořád nevím, jestli jsem vůbec udělala dobře. Možná si už nemohu dovolit takhle někam odjet, možná je to dovoleno jenom do určitého věku a pak už se to považuje za nespolehlivé a sobecké. Nebo se to považuje za sobecké a nespolehlivé v každém věku? Přepadnou mě výčitky. Kdo mě zastoupí na měsíc v práci? Měla bych jim připomenout, že do týdne musí poslat kvartální report. Jenže komu bych to měla napsat? Budou na mě naštvaní? Co si budou myslet? Jak moc jsem to pokazila s Markem? Zabořím hlavu do měkkého polštáře. Ale já teď potřebuji být zase chvíli sobecká a bezstarostná, a tahle postel, to je jak ležet na obláčku, doslova, jak ležet na obláčku vysoko na nebi.

Ráno v deset se po noci plné divného a přerušovaného spánku odsunu do kuchyně. Minimálně třikrát mě vzbudilo jakési houkání v dáli a o absenci hlubokého spánku se postarala všechna noční světla velkoměsta v kombinaci s chybějícími dílky v žaluziích. V New Yorku jsem sice strávila měsíc, ale můj hotelový pokoj byl situován tak, že to jedno malé okno, které jsem měla, vedlo do jakéhosi vnitrobloku obestavěného vysokými cihlovými zdmi, kde nebyl slyšet žádný ruch ani zde nezářily neonové nápisy. Mám pocit, jako bych se probudila po propařené noci. Včera po příletu jsem už neměla

nejmenší sílu dojít naplnit ledničku do malého supermarketu, který by měl dle instrukcí být na rohu ulice, a tak jediné, co si mohu dát k snídani, je kafe. Ačkoliv kafe nesnáším, doufám, že by mi mohlo s mou falešnou kocovinou pomoci. Napustím konvici vodou a nechám ji pár minut hřát na plotně. Vezmu jeden porcelánový hrneček s nápisem *I love LA* a naleju do něj hotovou kávu. Po prvních locích zjišťuji, že jsem opravdu na čistou kávu ještě nedozrála, možná ani nedozraju. Proč každý předpokládá, že dospělost se rovná pití kávy? Vyleju zbytek do dřezu, líně na sebe hodím první čisté oblečení, které mi padne do ruky, a vydám se nakoupit potraviny, které mě alespoň pár dní udrží naživu.

I když je supermarket na americké poměry vcelku malý, je tu stále z čeho vybírat. Na chvilku mě to přenese o pět let nazpátek do Bostonu, kde jsem první dny brouzdala supermarketem jako Alenka v říši divů. Zdá se to tak strašně dávno, skoro jako z jiného života. V New Yorku, na pracovním pobytu, jsem měla zařízené stravování v hotelu nebo jsem si nechávala donést jídlo do práce, proto jsem se těmto povinnostem každodenního života poslední měsíc vyhýbala.

Opět mě překvapí ten výběr. Vegetariánská sekce nabízí takové množství produktů, že neváhám a rozhodnu se pár variant vyzkoušet. Maso mi poslední roky přestává chutnat, ale zároveň jsem moc lenivá hledat jiné vegetariánské varianty a v obchodech vždy najdu jen pár alternativ. Do košíku přidám několik vegetariánských burgerů, různé mražené bezmasé asijské rolky a plněné knedlíčky nebo falafel na několik způsobů. Přímo v supermarketu mají malou kuchyň s pultíkem, kde připravují čerstvá jídla do krabiček. Malá Asiatka s vlasy obarvenými na křiklavě růžovo zde připravuje čerstvé sushi a na druhé straně usměvavá paní míchá ve velkých pánvích několik pokrmů z nudlí a rýže. Opodál je ještě pec na pizzu, kterou obsluhuje další zaměstnanec supermarketu. Na dnešní oběd vyberu vegetariánské smažené nudle s tofu. Najdu cereálie a čaj na snídani a poté zamířím přidat do košíku ještě pár kousků čerstvého ovoce a zeleniny. Ovoce a zelenina jsou tu rozhodně dražší než v Čechách a celý nákup vyjde na částku, na jakou nejsem zvyklá.

Příslib zdravého stravování mi ihned zlepší náladu, jelikož poslední léta se nesla povětšinou ve znamení stresu, sevřeného žaludku, croissantů a donutů z pekařství na cestě do práce, jídla v restauracích, ale i v rychlém občerstvení, když na nic jiného nebyl čas. Možná i právě kvůli tomu mi začaly vleklé problémy se žaludkem

a intolerance na laktózu, a přitom mě vlastně nikdy ani nenapadlo zpomalit a podívat se, co dělám špatně. Brala jsem to jako skutečnost, která prostě patří k dospělému životu a se kterou se musím nějak vyrovnat. V lékárně jsem vyfasovala prášky na pálení žáhy, prášky na alergii a žaludek, které mi vlastně ve výsledku ani nepomohly. Hlavně že mám tu věrnostní kartičku, jejíž členství mi každý měsíc po e-mailu připomíná, jak už přišel čas začít zásobit své klouby vitamíny a dodávat mikroživiny pro lepší zrak. Fakt nevím, kdy jsem tak rychle přešla od hromadění vypitých flašek k newsletterům z lékárny.

K pozdní snídani si udělám míchaná vajíčka a místo kávy zvolím raději černý čaj. Posadím se na jednu z barových židlí a mezi jednotlivými sousty poslouchám zvuky velkoměsta. Tak jsem tady, co teď? Nemám nejmenší ponětí, čím začít. Měla bych vyrazit na pláž? Hollywood Hills? Podívat se na slavnou Rodeo Drive? Nadšení z nového a neznámého hned vystřídají střípky povinností, které jsem odsunula někam stranou. Zkontroluji telefon, zda mě neshání někdo z práce. I když jsem naší personalistce nahlásila měsíční dovolenou, a ona trochu nečekaně nic nenamítala, stále mám pocit, jako kdybych na to neměla ani právo. Zdá se, že mě nikdo neshání. Zvláštní. Většinou mi zvoní telefon několikrát denně a v e-mailové schránce přibývají stále nové a nové e-maily.

Na notebooku vyjedu článek *Top 10 věcí, které musíte vidět a zažít v LA*. V hlavě si dělám pomyslný *to-do* a *to-see list*, co nesmím zapomenout a vynechat. Místo abych se ihned převlékla, obula boty a utíkala objevovat zase nový a neznámý svět, vrátím se celá zlenivělá do postele a tam na pár hodin znovu usínám.

Celá zmatená se probudím ve dvě odpoledne, cítím se, jako by mě někdo praštil palicí do hlavy. Můj normální biorytmus by byl v Čechách plus devět hodin. Dva týdny jsem se sbírala z toho šestihodinového posunu do New Yorku, teď k němu přibýly další tři hodiny a mně přijde, jako by to bylo snad dvanáct. Možná by mi udělal dobře pobyt na čerstvém vzduchu a trochu se rozhlédnout, co je v okolí?

Nasoukám se do prvního čistého oblečení, které najdu, a vydám se ven. Výtahy jsou v tuhle dobu nezvykle obsazené a zastavují snad v každém třetím patře, a tak mi trvá dobrých deset minut, než se mi podaří jeden odchytit, sjet dvacet devět pater dolů, projít přes

společnou budovu a vylézt na ulici. Ihned po dvou minutách zjistím, že jsem se nabalila jak na listopadové počasí v New Yorku, a ne v Kalifornii. Ze zoufalství tiše zaúpím. Představu, že se budu vláčet dalších deset minut nahoru a pak zase zpátky, rovnou zavrhnu a rozhodnu se, že bude jistější si bundu svléct a mikinu uvázat kolem pasu. Vypadám trochu jako exot, když všichni chodí v tričku a já mám na sobě kalhoty, mikinu a lehkou bundu. No co, malý zádrhel mi to snad nezkaží.

Vyndám telefon a podle Google Maps najdu první bod, který bych mohla navštívit. Hned naproti přes ulici je Los Angeles Convention Center, prosklená budova ve tvaru obráceného trychtýře. Convention Center je oblíbeným místem pro výstavy, kongresy a show a objevilo se v mnoha známých seriálech a filmech jako *Kriminálka Miami* nebo *Zmizelá*. Dál po ulici pak leží Ski Dazzle, lyžařské středisko, a obrovská aréna Staples Center, která je domovem hned několika místních sportovních týmů, včetně těch dvou největších – hokejového Los Angeles Kings a basketbalového Los Angeles Lakers. Podle obrázků ihned poznám dresy, které jsem viděla včera po příjezdu, kanárkově žluté s fialovým nápisem, patřící týmu Los Angeles Lakers. Dojdu až ke Grammy Museu L.A. Live, které mě zas až tolik nezaujme, jelikož jsem tato slavnostní předávání cen nikdy nesledovala, a zatočím u něho doprava. Překvapí mě, kolik je na hlavní ulici i v tuto hodinu lidí. Možná naivně jsem si říkala, že většina lidí bude v práci a ruch velkoměsta na pár hodin trochu poleví. Utekla jsem před ruchem velkoměsta, abych zase skončila... v ruchu velkoměsta.

Los Angeles rozhodně není New York, je tu méně mrakodrapů, méně betonu, méně hluku i všemožných pachů. Vidíte oblohu, slunce a silnice lemují stromy a palmy. Některé postranní ulice, hlavně mimo hlavní zónu, jsou však bez jediného živáčka, domy více oprýskané, vybrakované a posprejované. Sejdete z hlavní ulice a najednou máte pocit, že snad ani nejste v samém srdci LA, ale v nějakém zapadákově. Popojdete o několik metrů dál, dvě ulice vedle a zase se vše blyští a ukazuje nálepku velkoměsta.

Na zádech se mi objeví malé potůčky potu, na slunci to sakra pálí, i když je jen něco kolem dvaceti stupňů, džíny a černé tričko tomu jen napomohly. Rozhodně mi to zatím nepřijde jako dovolená, po které jsem tolik toužila. Dojdu ulicí až k malému parku Grand Hope, za kterým se tyčí bílá budova kampusu Fashion Institute of Design &

Merchandising, před jehož vchodem postávají hloučky studentů módy, designu a krásy. Na chvilku se tu posadím, abych zrelaxovala unavené nohy a zpocená záda. Ať se snažím, jak se snažím, vůbec mi to nejde. Začíná se mi chtít znovu spát. Nálada mi klesne někam k bodu mrazu. Cítím divnou kombinaci neklidu a únavy. Asi ještě nepřišel ten správný čas na objevování nového města.

Unaveně a sklesle uznám, že je čas se vrátit zpátky a nechat tělo i mysl odpočinout po turbulentních zážitcích posledního týdne. Mám přece ještě čas, neuškodí, když si jeden či dva dny odpočinu, a kdo ví, třeba si to tu zamiluji stejně tak jako kdysi Boston. Vydám se zpět ke svému dočasnému domovu po Hope Street, jak poetické, nevím, zda si teď ze mě někdo dělá srandu, anebo je to znamení, že nemám ještě vzdávat naději a těšit se na to, co mi přinesou následující dny.

Uplynuly celé tři dny od mého příletu a já jsem konečně připravena objevovat body svého *to-do listu*. Několik prvních dní po příjezdu mě přepadla zvláštní vlna únavy a vyčerpání. Neměla jsem sílu na nic nového, natož vystoupit z komfortní zóny. První dny jsem byla se strachem přilepená k počítači a obávala se toho, že mi každou chvíli zavolá někdo z práce s nějakým problémem. Nestalo se. Tak jsem počítač po dvou dnech definitivně uklidila do tašky a rozhodla se konečně si užít dovolenou.

Dnes se rozhodnu pro výlet na pověstný Hollywood Boulevard, první bod mého seznamu. Slunce svítí na obloze bez jediného mráčku, a i když je stále ve vzduchu cítit noční chlad, vypadá to na krásný den. V nedaleké ulici najdu autobusovou zastávku linky, která mě doveze až skoro do cílové destinace. Volby autobusu zalituji hned, jakmile čekám na jeho příjezd dobrých třicet pět minut. Na zastávce není žádný jízdní řád ani jiní cestující, a tak mi nezbývá nic jiného než věřit tomu, co mi poradil strýček Google. Konečně, když už mám jednu nohou našlápnuto vrátit se zpátky a zavolat si Uber, se ze zatáčky vyřítí starý oprýskaný autobus. U řidiče naházím pár drobných do automatu.

„Kolik přesně?“ zeptám se ho. Jen mávne rukou a pošle mě si sednout.

„Díky,“ zamumlám a zapadnu na první volnou sedačku. V autobuse je vydýcháno. Je tu jen pár pasažérů – jedna stará paní s deseti taškami plnými harampádí, dva černoši asi tak stejného věku jako já se šátky uvázanými na hlavě a s repráky v batohu,

vyhrávajícími jakýsi rap, a ještě dva postarší pánové klimbající na sedačce. Všichni na mě upřou zrak, když nastupuji. Nemohu říct, že bych se cítila vyloženě bezpečně. Můj evropský vzhled musí dozajista vzbuzovat řadu otázek, o to víc, když cestuji sama.

Na telefonu nervózně pozoruji mapu a čekám, až se přiblížím k cíli. Cesta trvá už přes půl hodiny, i když je vzdálenost jen něco málo přes deset mil, autobus se táhne snad všemi uličkami LA a hustá doprava přidává další a další minuty zpoždění. Na zastávce číslo třicet jsem přestala počítat. Reproduktoř v autobuse zahlásí jméno následující zastávky, ze kterého nerozumím vůbec nic, mapa však ukazuje, že jsme pár desítek metrů od mé cílové zastávky. Zvednu se, zatahám za žlutý provázek natažený po oknech podél celého autobusu a připravím se k výstupu. Aspoň něco tu mají stejně jako v Bostonu, žlutý špagát mi dlouho nedával smysl. Šnůra natažená volně v autobuse mě vybízela akorát tak k tomu, ji odstříhnout. Trvalo mi opravdu několik týdnů, než jsem si na tento zvláštní počin zvykla. Teď s odstupem času mi to dává smysl. V Čechách, pokud je metro nebo autobus naplněn k prasknutí, většinou nemáte možnost zmáčknout tlačítko k výstupu. Tady se nemusíte zvedat ani ze sedačky, stačí zvednout ruku a jenom zatahat za provázek zavěšený kolem celého autobusu. Navíc tady musíte opravdu dát řidiči najevo, že budete vystupovat, jinak na zastávkách bez nastupujících a vystupujících lidí nezastavuje. Autobus zastaví na zastávce Sunset/Orange, vystoupím a trochu si oddechnu, že mě nikdo nepřepadl, zpátky bych si měla vzít radši Uber.

Ze zastávky musím jít pěšky ještě dalších sedm minut, proplétám se uličkami, každou chvíli bych měla být na chodníku slávy.

Vyjdu na Hollywood Boulevard, přímo před komplexem Hollywood & Highland, zašpiněná a zašedlá postranní ulice rázem trochu nabyde na lesku a čistotě, je tu víc kaváren i restaurací a na ulici se již nepovaluji odpadky. Ulici lemuje zvláštní směsice obchodů a muzeí jako Muzeum of Dream Space, muzeum iluzí, muzeum voskových figurín a každý druhý obchod doslova přetéká suvenýry. Pár budov je posprejováno graffiti. Pokračuji dál po Hollywood Boulevardu, začínají mě bolet nohy. Ve filmech a na obrázcích to vypadalo vždy tak nějak velkolepěji...

Snažím se pročítat různá jména na hvězdách zasazených do chodníku, drtivou většinu z nich však vůbec nepoznávám.

Hvězd na chodníku začíná přibývat s přiblížujícím se cílem. Skupinky turistů jsou tu početnější a já se konečně trochu uvolním.